

Grad skulde flaa feil. Det skal erindres, at de Arealer, hvis Berdisførgelse man tilstræber gennem Vandets Benyttelse, ere saadanne, som for Djeblikket give en overordentlig ringe Indtægt, og dersom dette Lovforslag kunde bidrage til, at saadanne større Arealer af Landet, der nu give liden eller ingen Indtægt, kunde komme til at give en i Forhold til Arbeide og Omkostninger tilstrækkelig Indtægt for Eftertiden, er det dog en Opgave, som det maa siges at være ret tilstræbeligt at søge fremmet gennem Lovgivningen. I ethvert Tilfælde har Regjeringen støttet sig til den nævnte Kommissions Udkast, det kan ikke nægtes, at den i sin Midte har havt Mænd af særlig Kundskab og Dygtighed, og det ikke blot fra Sjælland eller fra de Egne, som det ærede Medlem væsentligt figter til, men netop ogsaa Mænd, der her i Sjælland under ganske andre Forhold have lydet ganske fortrinlige Tjenester, og som ere anerkjendte som meget kyndige og erfarne Mænd. Men Regjeringen har ogsaa støttet sig til Beretninger fra Udlandet, som have vist, at Vandingsagen der er bleven omfattet med megen Interesse, og at man der endnu bestandig foretager becostelige og vigtige Anlæg for at fremme den. Hvad Regjeringen saaledes har støttet sig til og har troet at burde gaa ud fra angaaende Vandingsagens Nytte, har været tilstrækkelig for den til at have den Antagelse, at denne Sag burde beskyttes, og at den burde opmuntres fra Lovgivningens Side, paa en saadan Maade selvsjælgelig, at det ikke maatte kunne siges, at man var gaaet for vidt, og at man var traadt Andres Rettigheder eller andre Formaal for nær. Det er derom, det gjælder. Sagen har en saadan Vigtighed efter Regjeringens Opfattelse, at man har troet at burde beskytte Bestræbelserne for at fremme den, ja, jeg vil endog saa sige, at man har troet at burde opmuntre til Foretagender i den Retning. Men nu forekommer det mig rigtigt nok, at ligeoverfor denne Opfattelse har staaet en Opfattelse, der er gaaet ud fra en modsat Betragtning, og jeg er høilig blevet bestyrtet ved det ærede Medlems Udtalelser i den Leo, at han og mange flere ere af den Mening, at Vandingsagen ikke har nogen synderlig Betydning. At man under saadanne Omstændigheder ikke er tilbøjelig til at gjøre nogen som helst Indrømmelse af Betydning ligeoverfor Sagen til dens Fremme, er af sig selv klart, og deri ser jeg den overordentlige Modstrid, der er mellem Mindretallets Forslag og Lovforslaget, som tilbørlig er understøttet af Udvalget. Som Exempel paa en saadan Opfattelse af Forholdet, hvor man ikke har troet at kunne gjøre Indrømmelser ligeoverfor andre Hensyn med Hensyn til Vandingsagen, skal jeg nævne Vædringsforslaget under Nr. 98, hvor to ærede Medlemmer have opstillet som Hovedregel den peremptoriske Bestemmelse, at Forbring paa Vandets Afledning altid skal have Fortrin for Forbring paa dets Afbenyttelse. Denne Regel

forekommer mig altfor vidtgaaende; den har faaet en Overvægt, som fuldstændig tilside sætter Hensynet til, hvad der kan opnaaes ved Vandets Afbenyttelse. Naar Spørgsmaalet var om et stort Areal, f. Ex. 100 Eder Land, Ophjælpling og Forbedring ved Vandingsanlæg, men det stod overfor det Tilfælde, at en Mand ikke kunde faae tilstrækkelig afvandet 5 Eder Land, da vilde, naar Reglen strengt skulde gennemføres, Følgen altsaa være, at det første absolut skulde vige for det Sidste, og man havde kun een Udvei, som formodentlig ogsaa vilde blive anvendt, nemlig den, at man kom til at yde den renitente Besidder af de 5 Eder Land en uforholdsmæssig stor Betaling for at komme til et Resultat. Jeg anser for kun dette her som et af de skarpeste ganske vist, men som et af de flere Exempler paa, i hvor liden Grad man har været tilbøjelig til at tillægge Vandingsagen nogen Betydning, hvor den kom i Konflikt med Andres Interesser og navnlig med Vandafledningen. Det følger af, hvad jeg har sagt, at jeg paa ingen Maade kan tiltræde at vedtage dette Vædringsforslag. — Derimod kan jeg modtage Flertallets Vædringsforslag under Nr. 103, skjøndt jeg maa tilstaa, at det ikke har været eller er mig fuldstændig klart, hvori dette Vædringsforslag har Fortrin for det, som indeholdes i Lovforslaget. — Vædringsforslag under Nr. 104 til § 65 kan jeg tiltræde. — Derimod kan jeg ikke tiltræde Vædringsforslag under Nr. 106 af et Mindretal. Det forekommer mig, at Paragrafens Bestemmelse om Nødvendigheden af en Kommunalbestyrelses Samtykke for det Tilfælde, at der ikke skal have en Kommission, maa indeholde al den Betryggelse, der paa dette Punkt kan forlanges. — Med Hensyn til det Vædringsforslag, der er stillet af et enkelt Medlem under Nr. 107 til § 66, skal jeg bemærke, at jeg efter den omstændelige og for Andres Rettigheder, som det forekommer mig, høist betryggende Fremgangsmaade, der foreskrives i Paragrafen, ikke finder, at der er Grund til at tage et yderligere Forbehold, som endog gaar saavidt, at man skulde kunne sikkre sig Erstatning for mulig i Fremtiden opstaaende Skade, Noget, som jo er meget usædvanligt, og som ganske vist i høi Grad vilde virke affrækkende for dem, der tænke paa at paatage sig et saadant Anlæg. — Vædringsforslaget under Nr. 109 til § 67, der er stillet af Udvalgets Flertal, kan jeg derimod tiltræde. — Vædringsforslaget under Nr. 110 til samme Paragraf, som er stillet af tre ærede Medlemmer, kan jeg ikke tiltræde det ærede Thing at vedtage. Lovforslagets Bestemmelser sigte til at forhindre, at større og vigtigere Foretagender skulde kunne forhindres og forbydes af en enkelt eller ganske enkelte Ciere. Den ærede Ordfører for Udvalget oplæste igaar et Stykke af Kommissionsbetænkningen, hvori Kommissionen ud-